

Cau de llunes (AFRT)

Com a col·lectiu organitzador de l'acte que va desembocar en aldarulls, creiem que tenim el deure d'informar i desmentir moltes de les barbaritats que s'han escrit al respecte.

En primer lloc, Cau de llunes (AFRT) som un col·lectiu jove, que vam realitzar el primer acte públic el passat 8 de març de 2008. Fins al moment, tret de la concentració del dia de la dona treballadora, tots els actes que havíem realitzat havien estat xerrades, cine-fòrums, exposicions, ponències, i cicles de formació feminista.

En segon lloc, l'acte que s'havia de dur a terme, era una *performance* totalment pacífica. Consistia en el repartiment d'unes octavetes que abordaven les morts per violència masclista, la pressió estètica que pateix la dona per part dels mitjans de comunicació, les joguines com a agents socialitzadors de gènere i els efectes de la crisi en les dones. Tot plegat, abordat com a diferents facetes del què s'anomena *violència de gènere estructural*, és a dir, la que prové del sistema patriarcal-capitalista, i que es desenvolupa a partir de tot un llenguatge simbòlic i diversos agents socialitzadors que reafirmen els estereotips de gènere (si alguna persona està interessada en el contingut de les mateixes, o per acabar d'aclarir-ho, tenint en compte la dificultat per a comprendre el nostre missatge, pot consultar-les al nostre bloc: caudellunestgn.blogspot.com, o adreçar-se a nosaltres). És cert que ens podríem haver limitat a repartir les octavetes, però vam decidir acompanyar-ho d'una senzilla escenificació que il·lustrés el nostre missatge, alhora que llegiríem un parell d'octavetes mitjançant el megàfon. Teníem pensat realitzar l'acte en dues botigues, per evitar fer-nos repetitives, i per evitar problemes, també, ja que l'acció tan sols volia ser un mitjà per a difondre la nostra denúncia de manera original. És per aquesta raó que ni tan sols vam convocar la premsa, pressuposant que seria un acte tan senzill que era ridícul fer venir els periodistes; així que ens vam limitar a comptar amb la presència d'un company que sempre ens cobreix els actes i després els difon a la resta de mitjans de comunicació. Per a dur-ho a terme, vam comptar amb el suport de diverses persones, la majoria de les quals pertanyien a col·lectius de l'esquerra independentista.

Mostra de la veracitat d'aquestes paraules, és el desenvolupament de la primera *performance*. La interacció amb els i les vianants es reduïa a proporcionar una octaveta a aquells i aquelles que l'acceptaven. La noia que s'estirava davant la botiga per a que la seva silueta pogués ser guixada (amb guix de pissarra, que marxa amb molta facilitat), s'aixecava tan bon punt les companyes acabaven de dibuixar. En cap cas es va impedir l'entrada de cap client o clienta a la botiga, ni es van cridar consignes contra aquesta.

Aquesta és la nostra mostra d'incivisme de la que se'ns acusa: fer una denúncia de diferents facetes d'opressió que pateix la dona, a les quals no se'ls dona la mateixa difusió que als episodis de violència masclista domèstica, i romanen ocultes, al tractar-se d'exemples d'*opressió de consentiment*, com diuen algunes autores feministes.

En temps d'*igualtat formal*, les reivindicacions feministes són titllades d'anacròniques, de manera que és realment difícil fer arribar a la població les denúncies del discurs actual. Però malgrat tot, la feminització de la pobresa, les agressions sexuals, les morts per violència masclista domèstica, la pressió estètica que fins i tot arriba a fer emmalaltir algunes dones, l'educació en l'estereotip dòcil i servicial que avesa les dones a estar pendents de les necessitats de tothom menys de les seves, etc. Tot això són mostres d'una

desigualtat sexual latent a la nostra societat, malgrat els avanços que s'han fet en les darreres dècades (gràcies, per suposat, a la lluita feminista, per si algú/na no ho té clar), que és ocultada, silenciada i fins i tot legitimada. Les nostres eines per a fer-hi front, malauradament, són escasses. No tenim diners per a realitzar una campanya televisiva i publicitària que convidi a la formació emancipadora, o per editar llibres no-sexistes, produir pel·lícules que trenquin amb els estereotips de gènere, o simplement per poder editar material. No tenim una televisió a les nostres mans per poder crear opinió no-sexista a partir de informació. Són les típiques traves amb les que topen les organitzacions que volen canviar l'actual funcionament imperialista, capitalista i sexista.

Aquesta era la raó de ser de l'acte del passat dimecres 7 de gener al migdia, i estàvem disposades a assumir que cometíem una falta administrativa. En cap cas esperàvem, però, l'actitud masclista la guàrdia urbana, que va arribar actuant amb prepotència i fanfarroneria, portant-nos el megàfon (què hauria passat si aquest hagués estat en mans d'un col·lectiu d'adults?), obligant-nos a entrar a la botiga si volíem recuperar els nostres documents d'identitat, i facilitant tota la posterior agitació. Encara no ens expliquem com un acte que en paraules textuais havia de ser "simple i solemne" va acabar en un autèntic camp de batalla en el que un agent de la policia semblava estar a una baralla del Port de Tarragona.

La noia que va ser detinguda és membre de Cau de llunes, i va entrar al portal per mirar d'aturar les agressions que un agent propinava a un dels participants, que també va ser detingut, per poder fer-lo passar de víctima a agressor. L'altre noi, era qui cobria l'acte periodísticament, i es va limitar a fer fotos, raó per la qual va entrar al portal, que es va acabar convertint en una ratonera on es va exercir una brutalitat policial inacceptable.